

dig kunde forenes med Affattelsen af den Sætning, som jeg oplæste. Jeg mener ogsaa endnu, at Ordene fuldstændig tillade, at en saadan Formodning kunde finde Sted, og efter den hele Transaktion ved dette Salg og Bessaffenheden af det, som vi kjende, finder jeg det meget sandsynligt, at en saadan Godkjendelse af Finantsministeren over Benyttelsen af Kirken efter de paagjældende Personers Død kunde være given. Jeg ansætte tillige, at en Sikkerhed for, om det var Riksfælden, at der var en saadan Disposition eller ikke, vilde, antog jeg, i ethvert Fald komme frem under den Rigsrettsfags Fremme, som der var Tale om at beslutte. — Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Iste Valgfreds har været saa god nu at skaffe os Sikkerhed forinden, idet han har formaaet den nuværende Finantsminister til at erklære, at en saadan Godkjendelse hverken af tidligere Finantsministre eller af ham er given, og at der til ham ikke er indkommet nogetformelt Andragende om at give en saadan Godkjendelse. Vi ere jo altsaa visse paa, at der til Dato ikke findes en saadan godkjendt Disposition. Smidlertid vil dette jo efter min Mening ikke fuldstændig sjerne den Forundring, den Frygt, man kan have for, at Staten albrig vil komme til at have Benyttelsen af den eventuelle Kirke, thi en saadan Godkjendelse, som ikke er given, kan jo efter denne særkelige Bestemmelse gives til enhver Tid, og det er en Omstændighed, som jeg mener, at man maa holde fast paa ved Bestemmelsen af Bessaffenheden af det hele Salg, at ogsaa her findes en Bestemmelse, der gjør det muligt, at Staten vel kan faae Eiendomsret over Kirken, men ikke faae Benyttelsen af den, og jeg tillader mig at tro, at Eiendomsretten over en Kirke, hvis Benyttelse man ingen Raadighed har over, men som man skal vedligeholde, er en meget daarlig Eiendom.

Nimestad: Ligeoverfor, hvad der blev bemærket af den ærede sidste Tale, skal jeg kun gjøre en kort Bemærkning. — Ved forrige Behandling fremhævede det ærede Medlem det særdeles Farlige i, at der allerede kunde være truffet en saadan Disposition som den, hvorom der er tale. Nu, efterat det er blevet oplyst, at en saadan Disposition ikke er truffet, vender det ærede Medlem tilbage til den Frygt, der kan være for, at den fremtidig kan træffes, og Staten derved blive berøvet enhverformelt Raadighed over Kirken for bestandig, hvorved, som han meget rigtig bemærkede, Eiendomsretten vilde blive temmelig illusorisk, naar Staten for bestandig var berøvet Brugsretten. Men ligeover herfor tillader jeg mig at tilbagetale i Grunden, hvad jeg allerede bemærkede under Rigsrettsfags Behandling, at Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang Finantsministeren vilde kunde godkjende en Disposition af denne Natur, jo er et Spørgsmaal for sig, og efter min Mening vil en fremtidig Finantsmini-

ster jo ikke uden Rigsdagens Samtykke kunne godkjende en saadan Disposition, der gaar ud over den forfatningsmæssige Raadighed, som Finantsministeren har, eller rettere, som Administrationen har, da det jo i det Besættelige er ligegyldigt, om det eyedeeres igjennem Finantsministeriet eller et andet Ministerium. Det er jo kjendeligt af Affattelsen af den paagjældende Passus i Skjødet og Kjøbetkontrakten, at der ikke har været tænkt paa nogen stedsevarende Brug, som skulde være undraget Staten. Det vilde jo være meningsløst at sige, at Kirken vedbliver at være Statens Eiendom, eller, som det siges i Skjødet, at „Kirken skal skjødes tilbage til Staten“, at „der skal meddeles frit og ubehæftet Skjøde“, naar denne Bestemmelse kunde fuldstændig og for bestandig sjernes og gjøres illusorisk. Det er af hele Kontrakten klart, at det har været Meningen, at der kunde være Tale om, at den Benyttelsesret, som Tietgen har forbeholdt sig og Hustru for Levetid, af en eller anden Grund, som det forøvrigt ikke er saa vanskeligt at gjennemse, kunde tænkes at maatte ønskes forsat nogen Tid endnu, og jeg ser ikke rettere end, at det vel kunde ligge indenfor Administrationens Raadighed at give en saadan Disposition sin Sanktion; men jeg tror ikke, der er Tale om nogen videregaaende Disposition, som navnlig vilde for bestandig ubeslutte Staten fra at benytte den Gjenstand, som ifølge Kjøbetkontrakten og Skjødet tydeligt betegnes som dens Eiendom.

J. A. Hansen: Der findes ikke det Jærneste i den Sætning, hvorom vi her tale, som paa nogen Maade antyder, at det kun skulde være en kortere, yderligere Benyttelse af Kirken, som der her kunde gives Tilladelse til ved en Godkjendelse fra Finantsministeren. Ordene ere saa almindelige, at de ikke kunne forstaaes som nogen midlertidig eller kortvarig yderligere Benyttelse, men de maa ifølge hele deres Almindelighed betyde: For al Fremtid. Jeg tillader mig at paastaa overfor det ærede Medlem, at Ordene ere saaledes affattede, at de ikke paa nogen Maade kunne opfattes saaledes, som det ærede Medlem mener, at de maa opfattes. Naar det ærede Medlem mener, at man i saa Henseende har Sikkerhed i Fremtiden, saa vil jeg gjerne tro, at naar vi komme til normale konstitutionelle Forhold, hvor Regjeringen og Rigsdagen staar i Harmoni med hinanden, vilde den vedkommende Finantsminister finde det rigtigt at henvende sig til Repræsentationen, før han godkjendte en saadan Bestemmelse; men saa længe vi have saa extraordinære konstitutionelle Forhold som nu, saa længe vi have saadanne Exempler — hvoraf vi have flere — paa, hvad de nuværende Ministerier tro at kunne gjøre uden at gaa til Rigsdagen, saa længe tror jeg ikke, at vi have jærneste Sikkerhed for, at ikke en saadan Godkjendelse vil blive given af en Finants-